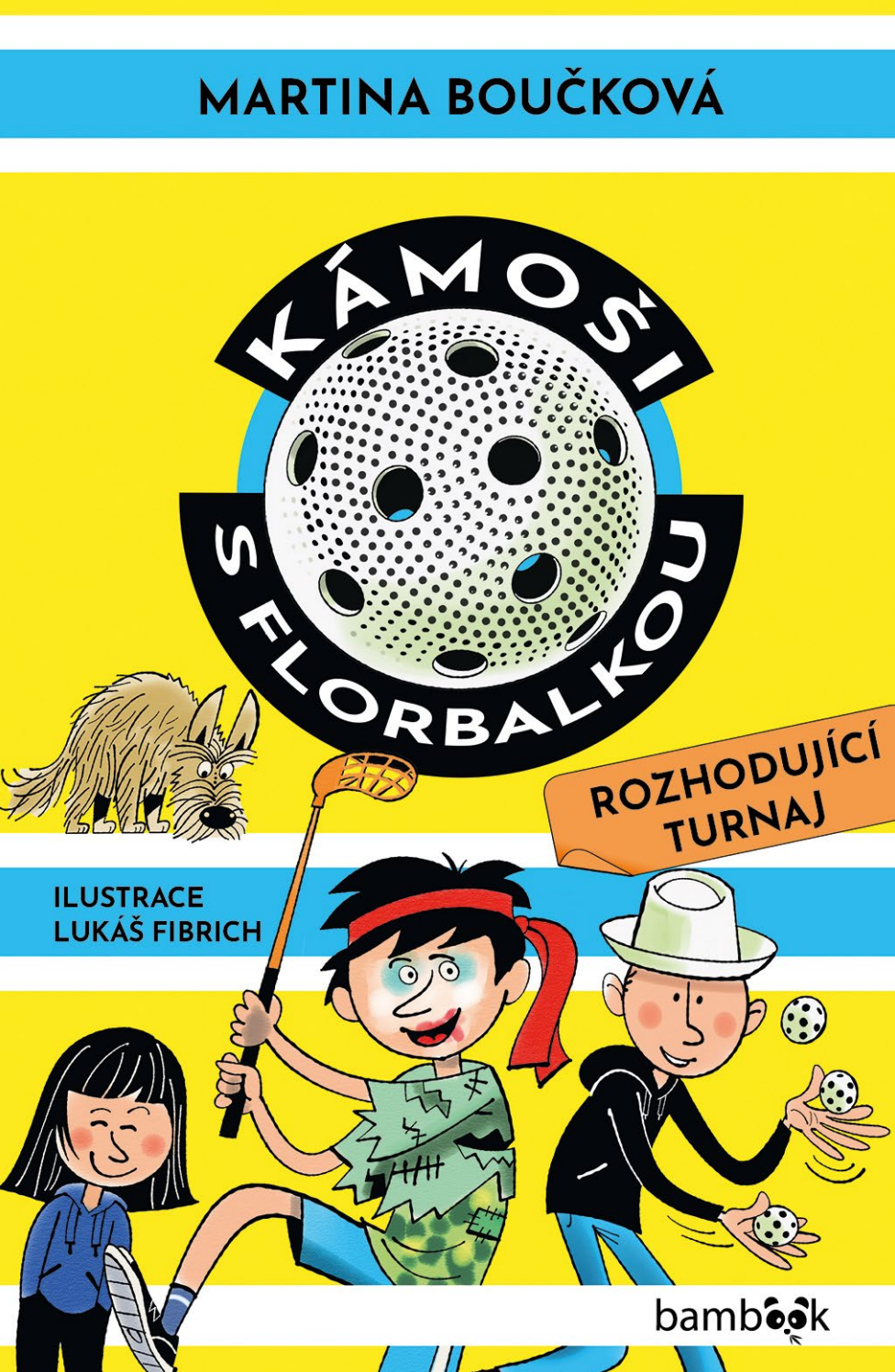
MARTINA BOUČKOVÁ

KÁMOŠI S FLORBALKOU

ROZHODUJÍCÍ TURNAJ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambook

MARTINA BOUČKOVÁ

KÁMOŠI S FLORBALKOU

ROZHODUJÍCÍ TURNAJ

ILUSTRACE
LUKÁŠ FIBRICH

bambook

KAPITOLA 1
FLORBALISTA FILIP

menuji se Filip a jsem florbalista. Nejdřív jsem chtěl dělat box, protože můj děda byl slavný boxer. Dnes ale chci být hlavně florbalistou. Protože při boxu je jen jeden na jednoho, kdežto ve florbale je nás na hřišti víc. Hrajeme společně a to je lepší! Mí nej kámoši ze všech jsou Franta, Ruda, Bobin, Bručoun, Sváťa a před časem k nám ještě přibyl Dominik. Můžeme se domluvit, na čemkoliv chceme, a vím, že mě nikdy nezradí.

Myslím si, že florbal musí bavit každého, kdo ho zkusí nebo se třeba jen přijde podívat na zápas. Moje mladší sestra Bára se taky před pár týdny zmínila, že by si ho někdy ráda zahrála. Teda kdyby mi to jako nevadilo. Nejdřív jsem z toho nebyl dvakrát nadšený, protože by se klidně mohlo stát, že by v něm byla lepší než já. Ale uvidíme, třeba si to ještě rozmyslí. Protože od té doby, co jsme si domů

přivedli psa, si na to naštěstí už téměř ani nevzpomněla.

Stalo se, že jsme našli jedno zatoulané štěně. Vypadalo to, že nikomu nepatří. Běhalo po lese až k cyklostezce a slyšelo na různá jména. Klidně jsem na něj mohl zavolat „Trdlo!“ a stejně přiběhlo. Časem získalo pořádné jméno, jak se na psa sluší. Rocky. Jenže jednak je to velmi malá rasa, jak jsme později zjistili, kříženec jorkšírského teriéra, ale co hůř, Rocky je fenka. Od té doby jí Bára uvazuje na hlavě mašličku, někdy ji obléká do psích šatiček a volá na ni Rockynko. Já jsem moudře usoudil, že když už jsme se jednou dohodli říkat tomu psisku Rocky, tak to tak zůstane. Myslím, že je jedno, jestli je to ten Rocky nebo ta Rocky, pořád to zní stejně. A jí je vážně jedno, jak se jmenuje, protože bez ohledu na to je vidět, že se jí u nás líbí.

Rocky je fajn. Nejvíc ji zajímá jídlo. Vždycky se snaží za každou cenu dostat na stůl, aby hned zjistila, co jsou tam za dobroty, do kterých by se mohla zakousnout. Vůbec není vybíravá. Pustí se jak do granulí nebo psí konzervy, tak klidně i do rohlíku nebo nakrájeného jablka. Jednou třeba mrštně

uháněla s čerstvě uloupenou kořistí, aniž by si v té rychlosti uvědomila, že má vlastně v tlamičce citron. K tomu navíc rozkrojený. Jak mezi zuby stiskla tu žlutou citronovou kůru a ucítila kyselou šťávu, lekla se tak strašně, až nadskočila. Hned nato vykulila oči, vyplivla citron a začala prskat.

Běhala dokola. Odfrkávala si. Vyplazovala jazyk. Nakonec doběhla k misce s vodou a chlemtala, chlemtala a chlemtala, až za ní do všech stran létaly kapičky vody. Mohl jsem se smíchy potrhat.

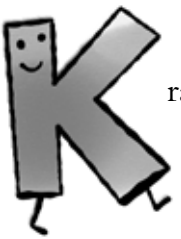
A to nejen já, ale i Bára, která to celou dobu se mnou sledovala. Právě Bára se o Rocky stará nejvíc. Klidně vstane v šest ráno, a to i v neděli, aby ji šla

vyvenčit. Mně by se teda tak brzo z postele nechtělo. Když s ní zrovna není venku, občas se přijde podívat na nějaký můj trénink. Kluci ji v pohodě berou, což je super. Takže i když je Bára holka, vůbec mi to nevadí.

Ale už se to blíží! Teď musíme obzvlášť hodně trénovat, protože zanedlouho se koná halloweenský turnaj. A ten musíme vyhrát! To je jasná věc!

KAPITOLA 2

SVETR PRO FLORBALKU

Každé pondělí hned po vyučování vyrážím na trénink. Peláším do šatny, jak nejrychleji dokážu, jen abych tam byl první. Ale ne vždy se mi to podaří. Často mě předběhnou Ruda, Bobin a Marcel, kteří společně jezdí na kolech z Benešovky. Jenže tentokrát se Ruda někde zasekl, takže měl menší zpoždění. Zato jeho příchod pak stál za to.

Už jsem byl převlečený, když vtom se prudce otevřely dveře a v nich stál Ruda. Vešel dovnitř jedním z těch svých legračních tanečků, u kterých se nikdo nevydrží tvářit vážně. To se opravdu nedá. No, schválně. Stačí si to jen představit. Tentokrát zvedal kolena až k bradě a k tomu pohyboval rukama ve vzduchu, jako by šplhal po žebříku.

Nakonec se zastavil uprostřed šatny, vypnul se jako voják a spustil: „Tak co, pánové, halloweenský turnaj se blíží, kdo se nejvíc těší?!“

Zaburáceli jsme jako stádo slonů, tygrů a tak podobně, samozřejmě všichni souhlasně. A sotva jsme se přestali jeden přes druhého překřikovat, Ruda pokračoval: „A hele, jak to vlastně bude? Půjdete v dresech, nebo si na sebe vezmete kostýmy? Já mám, kluci, doma docela pěkného kostlivce. Takovýho smrťáka, co v noci svítí.“

Musel jsem se smát. Smrťáci obvykle mívají v ruce kosu. Ale florbalku? Tak to jsem ještě nikdy neviděl.

Na Rudovy výstřelky jsme zvyklí. Baví nás. Ruda je prostě komik. Nikdy nezkazí žádnou legraci. Ale tentokrát se překonal. A já se chytal až za břicho, protože mě v něm od toho smíchu lechtalo.

„Kam na to pořád chodíš, Rudo?“ zeptal jsem se. Jenže místo odpovědi jen koulel očima a legračně hýbal hlavou. Ale pak mě zaujalo něco docela jiného, co jsem teda ještě nikdy v životě neviděl.

„Co to je?“ zeptal jsem se, sotva jsem spatřil, co měl Ruda na zádech. Podle všeho to byl obal na florbalku. Jenže takový nikdo jiný neměl. Někdo má obal koupený, jinému ho ušila mamka, ale spousta kluků nenosí vůbec žádný.

„Přijela babička,“ podotkl Ruda, jako by se tím mělo všechno vysvětlit. A jelikož jsem to zprvu nechápal, pod tíhou hlubokého přemýšlení se mi z toho nadzvedlo obočí. Ale jen to levé.

„Tvoje florbalka má svetr?“ přidal se i Franta, což nás pochopitelně rozesmálo. Však taky proč ne, bylo to legrační. Jenže Ruda se moc nesmál.

„Hele, kluci, tak bacha!“ dodal s velkou důležitostí, aby ubránil svůj ručně pletený pytel na florbalku: „Babi to myslela dobře. A víte co? Tohle je naprostý originál. Nikdo na světě takový vak nemá! Takže až budu slavný, dám ten obal do dražby a koupím si za to třeba elektrickou kytaru.“

„Proč elektrickou kytaru?“ divil se Sváťa, jelikož se nám Ruda do té doby nesvěřil, že by něco takového chtěl. Ani jsem si ho nedovedl představit v nějaké rockové kapele.

„Nebo bicí, to máš fuk…," dodal vlažně Ruda, jako by to bylo docela jedno. Tak jsem pokrčil rameny. Vypadalo to, že Ruda jen tak střílí, co ho napadne. Mohlo se to tím rychle ukončit, jenže ono ne. Najednou se toho chytli všichni.

„Nebo ponorku," přidal Franta. „Já bych rozhodně chtěl ponorku! Nevíte někdo, kolik taková ponorka stojí? A kde se vůbec dá koupit?" To se dalo čekat. Frantu baví vše, co je kolem vody. Kdyby to šlo, klidně by si koupil celé moře i se žraloky. Když nehraje florbal, chodí ještě pětkrát do týdne plavat. Vážně netuším, jak to všechno stíhá.

„Letadlo by bylo lepší!" doplnil Bručoun. „Já bych si spíš vybral nějaký ani ne moc velký. Stačil by mi vrtulník, s kterým bych mohl cestovat po celém světě."

Abych nezůstal pozadu, přidal jsem taky něco za sebe: „Nebo by sis mohl pořídit nějaký opuštěný ostrov."

„Proč ostrov?" divil se Dominik, načež jsem se zatvářil důležitě, aby bylo jasné, že to má svou váhu: „Hele, bro, na opuštěných ostrovech často bývají poklady. Nedávno zrovna běželo v televizi,

že na jednom takovém ostrově uprostřed Tichého oceánu našli neuvěřitelně vzácný poklad. To by stálo za probádání."

Myslím, že to na všechny udělalo velký dojem. I Dominik pokýval souhlasně hlavou. A jak jsme řešili, co bychom si koupili, kdybychom měli bambilion peněz, vešel trenér Honza, aby nás popohnal. Jenže pak jeho oči sklouzly na Rudův obal a prohodil: „Pěkná šála." Což vážně přesně sedlo. Jen Ruda, se kterým je vždy legrace, se zase nesmál.

Takže když už jsme konečně vycházeli na chodbu, srazil jsem se mezi dveřmi s Rudou, který docela tiše a vážně pronesl: „Hele, Filipe, řekni klukům, ať se mi kvůli tomu nesmějou, jo? Já mám babi rád a ona z toho fakt měla radost."

„Jo, v pohodě," odvětil jsem a bylo to. Nikdo už se pak o tom pleteném svetru na florbalku nebavil. Vždyť o nic nejde. Jsme kamarádi. A po čase si toho stejně už ani nevšimneme.

V tělocvičně jsme se opět přivítali pořádným rámusem. Dupali jsme a hulákali tak, že jsem se zase cítil

nejmíň o pět centimetrů vyšší. Alespoň na chvíli. Ve školní lavici se pak stejně zase scvrknu. Nejvíc, když máme diktát. To si v tu chvíli připadám prťavý skoro jako trpaslík.

Hned nato jsme se jako pokaždé pustili do warm-up čili protahování, zahřívání a dalších věcí, které děláme na začátku tréninku. To je hodně důležité, jinak by mohlo klidně dojít k natažení svalu nebo k úrazu. Prostě, kdo není pořádně protažený, je pomalejší a nemotorný. A to si teď vůbec nemůžeme dovolit, protože za dva týdny se o víkendu hraje ten halloweenský turnaj. To proto musíme být v té nejlepší formě.

„Pozor!“ Prostorem zahučel povel a pak zvuk píšťalky. Trenéři Honza s Matym nám řekli, abychom na zem připravili kužely. A tentokrát dost blízko k sobě.

„Dáme si závody!“ zavelel Maty. „Jak vidíte, máme tady tři dráhy. Budete prokličkovávat mezi kužely a zároveň mezi nimi povedete míček. Honza vám nejdřív ukáže, jak na to. Kdo bude první u té bílé čáry, střelí do branky. Je vám to jasný? A jedeme na čas!“

Honza vyrazil, metl si to velkou rychlostí a pak se napoprvé přímou ranou trefil. Gól! Jenže to nebylo vůbec jednoduché. Na konci nečekala otevřená branka. Kdepak! Maty totiž přes ni přehodil plachtu jen se třemi dírami.

Takže trefit se, to už chtělo mistrný švih. Mít to v oku, jak se říká. A taky ve florbalce.

Když přišla řada na mě, vystartoval jsem jako dělová koule z kanonu, kterou před tím někdo odpálil dřív, než by myslel na cíl. To je mi trochu podobné. Kmital jsem jako o život. Kdybych byl postava v animáku, určitě by se mi u toho ještě kouřilo z uší. Kličkoval jsem, div že se mi nezamotaly nohy. A pak jsem se rozmáchl a jednou ranou vypálil míček a… A povedlo se! Gól! Trefil jsem se přímo do branky. Levou dolní dírou! Hurá! Byl jsem první!

No, po pravdě jsem vyhrál jen v té naší trojici. Ale to nevadí! To se taky počítá. A to ještě nebyl konec hry!

Když jsme totiž dohráli první kolo, začali spolu soutěžit nejlepší ze všech trojic. Ale tam už mi tolik do zpěvu nebylo. To už se nepočítali nejlepší z těch tří, ale hráči s nejlepším časem vůbec.

Regulérně jsem prohrál.

Dalo se očekávat, že první bude Bobin. Vždycky je ze všech nejrychlejší. Vážně nechápu, jak to dělá. Zase takové rozdíly mezi námi nejsou: Oba jsme stejně vysocí, oba máme dvě nohy. Levou a pravou. Jasně, dělám si legraci, to má každý kluk. Ale jako by měl Bobin někde v botách vrtuli. Třeba jako minule na školním tělocviku. Běhali jsme článkový běh. Rozeběhli jsme se proti zdi tělocvičny, plácli o ni – dlaní, samozřejmě – a zase jsme běželi zpátky. A tohle celkem čtyřikrát. A zatímco měl Bobin všechno už zaběhnuté, stál na startu

a v klidu oddychoval, zbytek třídy teprve vyrážel do třetího kola.

Takže s tím, že Bobin vyhraje, se dalo počítat. Ale že jsem nebyl ani druhý? Ani třetí? No, hrůza. Byl jsem zadýchaný, měl jsem červené tváře, ale Honza mě přesto poplácal po zádech: „Filipe, zírám, jak ses zlepšil v běhu!“

„Jenže jsem nevyhrál,“ vykoktával jsem.

„Jasně, chápu. Ale já jako trenér vidím dost velký posun. Za mě jsi vítěz. Překonal jsi sám sebe a to je super.“

A když to říká Honza, tak já to teda beru!

KAPITOLA 3
STOPY NA PAPÍŘE

a pochvala mi vážně udělala radost. Vlastně se mi poslední dobou daří skoro ve všem. Všiml si toho i taťka, když tuhle při snídani poznamenal: „Chlapče, to není samo sebou. Copak se ti honí hlavou? Nemáš něco za lubem?“

„Cože?“ Vykulil jsem oči, protože jsem ještě nebyl tak probuzený, abych všechna ta slova honem rychle pobral. Načež táta dodal: „Vždyť ty se už po ránu ani nemračíš! Čím to jenom může být?“

Pravdou je, že rána mi dají vždycky hodně zabrat. Někdy bych řekl, že mé tělo už sice vstalo a čistí si zuby, ale myšlenkami jsem ještě pořád zachumlaný v posteli.

„Za to může Rockynka!“ zdůraznila Bára. A něco na tom vážně bude.

Jak je s tím naším psiskem pořád legrace, člověk ani nemá čas být nabručený. Vždyť je to vážně šílené třeštidlo! Běhá po bytě, jako by ji čerti honili, skáče na gauč, jako by měla nožičky na pružinkách, a zahrabává se v posteli pod peřinu, jako by byla krtek. Všude skáče na stůl, i když si dělám úkoly. Přitom štěká, jako by celou dobu honila zloděje. Někdy vytrvale prohání i svůj stín. A ne a ne ho chytit!

Je to nakažlivé. Horší než chřipka. Teda tím nemyslím, že bychom doma všichni skákali po nábytku a ještě na sebe přitom štěkali, ale to, jak se tomu dovádění musíme pořád smát. To se prostě nedá. Bára třeba řekne: „Podívej, co zase vyvádí!" Já se podívám a hned vyprsknu smíchy. Nato přiběhne mamka s otázkou, cože se to prý děje. Spatří Rocky a už se taky směje. A pak to ještě Bára natočí na mobil a pošle video tátovi do práce, aby se mohl taky zasmát.

Nejčastěji tedy Rocky venčí Bára. Chodí s ní ven nejen ráno, ale taky rovnou po škole. Když jsem na florbale, procházejí se i kolem tělocvičny. A protože máme otevřená okna, často tak všechno

slyší. Třeba to, jak pořádně dupeme, křičíme nebo jaké dostáváme povely.

Pak se spolu vracíme domů. Jakmile mě Rocky uvidí, samou radostí mě vítá. Skáče po zadních jako králík a sápe se po mých nohách. Když je venku mokro, mám hned špinavé nohavice. Táta na to říká, že je to prý důkazní materiál, jak moc mě má Rocky ráda. Ale mamka už z toho takovou radost nemá. „Je přece obecně jasným pravidlem, že každý pachatel si musí po svém činu stopy uklidit," dodává.

„Jaký pachatel?" čertila se Bára a křížila ruce. „Rockynka není žádný pachatel!" Psisko na to hned souhlasně štěklo.

Mamka ale poznamenala: „Copak já vím? Já si přeci nezačala. To táta přišel s tím důkazním materiálem."

„Tati, řekni, že Rockynka není žádný pachatel!" opakovala Bára.

„Máš pravdu. Není," dodal táta a potutelně se usmíval. Bylo mu jasné proč, a aby to bylo jasné i nám, dodal: „Rocky je umělkyně! Takhle krásně vymalované nohavice, to jen tak někdo nedovede!"

Mamka pak hodila kalhoty do pračky i s ostatním zpoceným oblečením z tréninku, takže za chvíli bylo po všem tom podivném umění.

„Ale nemysli si," pokračoval táta. „Dneska se za umění leckdy považují skutečně zvláštní věci. Kdyby se třeba Rocky prošla po nějaké čtvrtce místo po tvých nohavicích, nakonec by z toho klidně mohl být i cenný obraz."

„Tatínku!" zvedla varovně hlas mamka. „Ty si určitě děláš legraci."

„Mami, tati, ale já si myslím, že je to skvělý nápad!“ zajásala Bára. „Ještě to můžeme zkusit. Mám tu temperky a vodovky…“

„Vidíš to? Vidíš, co děláš?“ zamračila se maminka na tátu. „A víš, jak to dopadne?“

„Mami, já bych řekla, že skvěle. Potom si budeš moct ten obraz pověsit třeba na zeď do obýváku. Nad gauč, víš? Místo té krajinky, co je tam teďkom…,“ vysvětlovala Bára.

Jenže já jsem moc dobře věděl, že mamka spíš narážela na to, jak bude po takovém malování na papír vymalováno i jinde, než by mělo.

Pamatuji si, jak jsem jednou omylem na koberci rozšlápl otevřenou temperku a druhou ponožkou to ještě roznesl po půlce pokoje a následně po dlažbě na chodbě až směrem na záchod. A když jsem se vracel zpátky, odpřisáhl bych, že jsem s tím neměl nic společného. Musel jsem to pak všechno uklidit. Trvalo to celou věčnost. Asi tak bambilion hodin. Pamatuji si, jak jsem škemral, abych to nemusel dělat, protože i navzdory mému horlivému snažení byl koberec pořád nějak špinavější a ušmudlanější. Nakonec se to sice povedlo, ale to už jsem

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázku z knihy Kámoši s florbalkou – Rozhodující turnaj**.**
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.